

РЕШЕНИЕ

№ 19557

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **827** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искане на И. О. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. Я. и адв. Ц. А., срещу Заповед № РД-11-11/07.01.2026г., издадена от председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която на основание чл. 100, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от Закона за държавния служител е временно отстранен от работа.

Съдът намира, че е допусната грешка в изписването на датата на издаване на заповедта, като вместо 2026г. е написано 2025г. Независимо от това, в жалбата е посочено, че се подава срещу Заповед № РД-11-11/07.01.2026г. и доколкото има доколкото има съвпадение в номера на заповедта и разпореденото с нея, както и с оглед комплектоването на административната преписка от администрацията на председателя на УС на АПИ, съдът приема изписването на датата 07.01.2025г., като дата на издаване на оспорената заповед за техническа грешка.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на административния акт като постановен при липса на мотиви, което представлява самостоятелно основание за отмяната му и пречателно възможността да се провери спазена ли е целта на закона. Жалбоподателят счита, че независимо, че заповедта е издадена в условията на оперативна самостоятелност, органът е бил длъжен да посочи конкретни съображения за предприемане на тази ограничителна мярка спрямо него. Моли заповедта да бъде отменена. Претендира присъждане на направените разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят лично и процесуалният му представител – адв. А., поддържат искането в жалбата. Изложени са аргументи за липса на мотиви за прилагане на предвидената в чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДСл временна мярка и несъответствието ѝ с целта на закона.

Молят съда да отмени като незаконосъобразна заповедта, а в условията на евентуалност, да обяви акта за нищожен. Претендират се разноси.

Ответникът - председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призован, не изпраща представител. В молба от 26.03.2026г. се взема становище по същество, като се моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Не претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 171 АПК представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят И. О. С. е заемал длъжността старши експерт в сектор „Управление на плащанията“, отдел „Обслужване на клиенти“, Национално тол управление.

На основание чл. 96, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с Раздел III, т.1, буква „а“ и Раздел IV, т. 1 от Правилата за работа при получен сигнал за констатирано дисциплинарно нарушение и за дейността на дисциплинарния съвет към Агенция „Пътна инфраструктура“, поел. изм. със Заповед № РД-11-1417/07.11.2025г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, със Заповед № РД-11-10/07.01.2026г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е образувано дисциплинарно дело за извършени дисциплинарни нарушения от И. О. С., които се изразяват в следното: Налице са многократно установени прояви на грубо нарушение на служебната дисциплина, агресия, системно погазване на Кодекса за поведение на служителя в държавната администрация, уронване престижа на администрацията и създаване на враждебна работна среда от страна на държавния служител. С поведението си И. О. С. е нарушил виновно своите служебни задължения, като е извършил следните дисциплинарни нарушения - неизпълнение на служебните задължения (чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл и по - конкретно - чл. 24, ал. 1 от ЗДСл) и неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, (чл. 89, ал. 2. т. 5 от ЗДСл), като всяко едно от тях е самостоятелна предпоставка за започване на дисциплинарно производство. Предвид това, че поведението на държавния служител, характеризиращо се с агресивни вербални нападки, клевети, конфликти с колеги и ръководители, и системни опити за подриване на служебната йерархия от страна на г-н С. е системна практика, очевидно става въпрос за злоупотреба с доверието на работодателя и представлява уронване на доброто име на Национално тол управление. Проявите му имат пряко отрицателно въздействие върху изпълнението на служебните задължения, атмосферата в отдела и авторитета на институцията.

Определен е срок за разглеждане на дисциплинарното дело и постановяване на решение в размер на 30 работни дни. В заповедта е посочено още, че при осъществяване на своята дейност Д. съвет следва да спазва изискванията на Закона за държавния служител и Правилата за работа при получен сигнал за констатирано дисциплинарно нарушение и за дейността на дисциплинарния съвет към Агенция „Пътна инфраструктура“. Посочено е, че са събрани следните документи:

- Доклад с рег. № 09-99-4866/09.12.2025г. от д-р инж. С. К., началник отдел „Обслужване на клиенти“, НТУ;

- Водена кореспонденция по имейл между г-н С., г-жа А. Г., началник сектор „Управление на плащанията“ и д-р инж. С. К., началник отдел „Обслужване на клиенти“, НТУ

- Писмо с изх. № 94-00-7966/26.11.2025г. от инж. Й. В., председател на УС на АПИ до г-н И. С..

С писмо 93-01-75/07.01.2026г. служителят е поканен да даде писмени обяснения и да приложи доказателства във връзка с изложението в Заповед № РД-11-10/07.01.2026г. В писмото е отбелязано, че жалбоподателят е отказал връчване на 07.01.2026г. в 16:30 часа в присъствието на

свидетели.

На същата дата със Заповед № РД-11-11/07.01.2026г., издадена от председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, на основание чл. 100, ал.1, т. 2 от ЗДСл, във връзка със Заповед № РД-11-10/07.01.2026г. за образуване на дисциплинарно дело, И. О. С. е временно отстранен от работа, считано от 07.01.2026г. Служителят е отказал да му бъде връчена заповедта на 07.01.2026г., като са отбелязани свидетелите на отказа.

При така установените факти, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и от лице с правен интерес - адресат на административен акт, засягащ пряко и непосредствено негови права - правото му на труд, следователно е допустима за разглеждане по същество относно нейната незаконосъобразност.

Въпреки, че не е посочено изрично в закона, съдебната практика е непротиворечива, че заповедта по чл. 100, ал. 1 от ЗДСл представлява административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и и подлежи на обжалване от лицата, чиито права и интереси са пряко засегнати от нея - нейните адресати. Правомощието на органа по назначаване по чл. 100, ал. 1, т. 2 от АПК се упражнява при условията на оперативна самостоятелност, а не по целесъобразност, поради което и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. На основание чл. 169 АПК при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове.

Оспореният акт е издаден от председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, който е компетентният орган, съгласно разпоредбата на чл. 100, ал. 1 ЗДСл, в писмена форма.

Отстраняването от длъжност е временна мярка, която има за цел превантивно Разпоредбата на чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДСл предвижда възможност за органа по назначаването да отстрани временно държавния служител от работа, когато против него е образувано дисциплинарно дело. Нормата е диспозитивна и предоставя на административния орган при осъществяване на предвидените в закона фактически предпоставки да прецени наличието на основания за отстраняване на служителя от работа във всеки конкретен случай.

Законодателят в чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е поставил като достатъчно условие за осъществяване фактическия състав на визираната правна норма установяване на обстоятелството, че срещу държавния служител има образувано дисциплинарно дело. След като е безспорно установено, че към 07.01.2026г. такова по отношение на И. О. С. е налице, фактическият състав по отстраняване от работа по ал. 1, т. 2 на чл. 100 от ЗДСл е изпълнен.

С издаване на заповед за временно отстраняване се налага забрана на служителя, до възстановяването му на работа, да изпълнява задълженията си по служебното правоотношение, което продължава да съществува. Служителят се възстановява на работа когато дисциплинарното производство бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание „уволнение“. С временното отстраняване на държавния служител се цели защита на специфичния авторитет на службата, който би могъл да бъде накърнен, ако лицето продължи да извършва дейност, във връзка с която вече е образувано дисциплинарно производство срещу него. С прилагане на мярката на административна принуда се цели и предотвратяване на действия на служителя, които биха осуетили или затруднили образуването срещу него дисциплинарното производство – в този смисъл Решение № 5 от 12.05.2016г. по к. д. № 2/2016г. на Конституционния съд на РБ. Органът по назначаване разполага с оперативна самостоятелност да прецени дали да отстрани дисциплинарно привлеченото лице, но прилагайки мярката е длъжен да изложи мотиви за решението си.

Основателни са доводите на жалбоподателя, че заповедта е немотивирана. Преценката за законосъобразността на заповедта за временно отстраняване на служителя следва да е съобразена с фактическите и правни обстоятелства към момента на издаването ѝ. В настоящия случай административният орган не е мотивирал издаването на заповедта за временно отстраняване с конкретни обстоятелства и съображения, свързани с поведението на служителя, неговата длъжност, характера на нарушението или пр. и дали и как това би повлияло или затруднило дисциплинарното производство.

Заповедта е издадена в нарушение на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, поради липса на надлежни мотиви. Фактически основания за отстраняването не се съдържат и Заповед № РД-11-10/07.01.2026г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която е образувано дисциплинарното дело. Видно от изложеното в процесната заповед, в същата липсват каквито и да е мотиви, защо се налага отстраняване на служителя от работа. В нито един от документите, представени с административната преписка, се съдържат конкретни доводи и съображения в тази връзка. Според трайната съдебна практика няма пречка мотивите към акта да се съдържат в документи, съпътстващи издаването му, но подобни документи, в конкретния случай не са налице. В Заповед № РД-11-10/07.01.2026г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ не се споменава отстраняване от работа на служителя, нито доводи и съображения, които биха могли да бъдат, свързани с необходимостта от такова. Органът е длъжен да гарантира правото на защита на служителя, така и за да е възможна съдебната проверка. Излагането на мотиви е необходимо, за да се проведат дали е спазена целта на закона - чл. 146, т. 5 АПК и дали не е налице превратно упражнено правомощие. Правото на дисциплинарно-наказващият орган да отстрани временно от работа служител е в неговата оперативна самостоятелност и целесъобразността на решението му не подлежи на съдебен контрол, но това право не е императивно, т. е. служителят не се отстранява винаги при образуване на дисциплинарно производство. Този извод следва от граматическото тълкуване на чл. 100, ал. 1 ЗДСл. Употребата на израза "може" говори за една възможност за органа, а не за задължителна последица при образуване на дисциплинарно производство. Отстраняването от работа е една възможност, предоставена на органа, за възползването от която същият дължи мотиви – кое налага отстраняване от работа. Това е така, защото отстраняването от работа има неблагоприятни последици за служителя, срещу които е образувано дисциплинарно производство. Същият, видно от разпоредбата на чл. 100, ал. 3 ЗДСЛ, за времето, през което е бил отстранен не получава заплата, а това има за последица и загуба на осигурителни права. Липсата на мотиви в случая прави невъзможна преценката за спазване на принципа на съразмерност/пропорционалност.

Изискване на чл. 146 АПК за законосъобразност на административния акт е той да бъде мотивиран. В случая освен наличието на висящо дисциплинарно производство издателят на административния акт не е изложил никакви конкретни обстоятелства и съображения, дори общи и абстрактни, които са го мотивирали временно да отстрани от длъжност служителя. Целта на закона за временно отстраняване от длъжност е да бъде лишен служителя от възможността да влияе на хода на дисциплинарното производство. Тази възможност обаче зависи от длъжността на държавния служител, от вида и същността на дисциплинарното нарушение, от поведението на самия служител във времето и др. Правомощията при оперативна самостоятелност се упражняват при спазване на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 1 и чл. 5 от АПК и по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният орган е длъжен да се въздържа от актове, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Липсата на мотиви е основание за отмяна на оспорената заповед и предвид ТР № 4/2004г. по т. д. № 4/2002г. на ОС на

съдиите от ВАС и ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 495 от 16.01.2024г. на ВАС по адм. д. № 4321/2023 г., V о.; Решение № 8278 от 30.07.2025г. по адм. д. № 4164/2025 г., V отд. на ВАС; Решение № 384 от 15.01.2026г. по адм. д. № 7414/2025г., V отд. на ВАС и др.

Задължението на административния орган да установи съществуването на фактическите основания, посочени в издадения от него акт (чл. 170, ал. 1 АПК), не се преклудира с издаването на акта за временно отстраняване от работа. В контекста на чл. 169 АПК съдът приема, че ответникът е разполагал с оперативната самостоятелност да прецени, дали да отстрани временно от работа държавния служител, но не е спазил изискванията за законосъобразност на заповедта.

В заключение издадената Заповед № РД-11-11/07.01.2026г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, предвид изложените по-горе мотиви представлява материално и процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, който подлежи на отмяна, на основанията, по смисъла на чл. 146, т. 2, т. 5 АПК.

На основание чл. 143, ал.1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски в размер на 700 евро за заплатен в брой адвокатски хонорар по Договор за правна защита от 19.01.2026г. Съдът намира направеното от ответника немотивирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като е в размер близък до установения в Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа и като съобрази фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2, от АПК Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РД-11-11/07.01.2026г., издадена от председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която на основание чл. 100, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от Закона за държавния служител И. О. С. е временно отстранен от работа.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], да заплати на И. О. С., ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 700 (седемстотин) евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: